

PROLOG

Under 2024 var vi tre olika grupper från Stockholm CK som gjorde tre olika resor med Velorizons, eller France Bike Trips som deras engelskspråkiga ansikte utåt heter. Alla var nöjda eller mycket nöjda, så i oktober bokade vi något som skulle kunna liknas vid en klubbresa med Velorizons från Trieste till Bergamo inför augusti 2025.

När det var dags att planera sommarsemestern, så ville jag besöka några franska orter belägna utanför mina vanliga allfartsvägar, och kanske framför allt tillbringa den 14:e juli i Frankrike. Resultatet blev ett pussel som bestod av flyg till Genève, en knapp veckas semestrande i närheten av Centralmassivet, cykla Route des Grandes Alpes från Genèvesjön till Medelhavet och ett avslut med 14:e juli i Nice.

När den första rundturen är klar så åker jag till Thonon-les-Bains, checkar in bagaget på mitt hotell, lägger cykeln i hyrbilen som återlämnas på Genève flygplats, varpå jag cyklar tillbaks till hotellet i Thonon. Hotellet är bokat via Velorizons och när jag kommer tillbaks så ser jag flera andra cyklister där.

DAG 1: THONON-LES-BAINS – LA CLUSAZ

Samling klockan 9 i Thonon-les-Bains utanför järnvägsstationen. Amélie är vår ledare och då jag kommer tidigt, så hinner vi växla några ord. Hon bor i Chambéry, men är från Vaison-la-Romain, så vi hittar direkt flera beröringspunkter.

När alla är samlade så frågar hon vilka som skall köra den korta rutten, vilket visar sig vara de flesta i vår grupp på 19 cyklister. Det är härligt att höra henne prata, hon växlar obehindrat mellan franska, engelska och tyska.

Vi är fem cyklister som håller ihop under avfärden från Thonon. Jag är osäker på om de andra visste om vilka övriga som skulle köra långa banan, men det visar sig att vi som tar täten även skall köra den långa rutten. Vägen upp mot Morzine kan närmast beskrivas som en slakmota och tempot är rätt så bra utan att vi spränger oss. Två cyklister kör i bredd framför mig och de två andra, briter kan jag höra, kör i par bakom.

Efter några kilometer släpper de två briter och vi är bara tre kvar. Vi börjar prata, hälsar på varandra och det visar sig att de övriga två är från Nederländerna. Den ene ger mig en komplimang för min cykel.

När vägen brantar till, så släpper jag lucka för att inte gå på för hårt och är övertygad om att jag sett holländarna för sista gången idag. När vägen planar ut visar det sig att de tar det väldigt lugnt, så jag kommer ikapp. Detta fenomen upprepas två, tre gånger tills vi når och rundar Morzine.

Därefter blir vägen upp till Col de Joux Plane riktigt brant och de två glider iväg. Längre kan jag se dem framför mig, men efter några kilometer försvinner de. Det är en del andra cyklister på klättringen och de flesta håller ett liknande tempo som jag.

Vägen är brant, men toppen kommer tidigare än angivet, då vägen rundar bergstoppen, nästan på skrå.

I utförskörningen börjar frambromsen skrika, efter en stund blir den tyst, men det sätter ändå igång några hjärnspöken. Nästan nere, i ett Y-kors, ser jag en cykeltröja som jag känner igen, men på väg i motsatt riktning. Det är den ena holländaren, som ropar åt mig att det är fel väg. Kartan på min cykeldator hänger inte riktigt med i alla svängar och mycket riktigt, så är det bara att vända.

Det tar en stund att komma ifatt dem igen och tillsammans kör vi till lunchen i Marignier, där några som kört den kortare rutten just är på väg att lämna.

Vi äter lunch tillsammans, presenterar oss för varandra och pratar mer med varandra och med Amélie. Hon frågar hur vi funkar tillsammans. Jag säger att de båda försvinner så snart vägen bär uppför. De säger att jag släpper lite då, men kommer ifatt så snart det planar ut. Som Wout van Aert. Det var en jämförelse jag aldrig sett framför mig, men allt är ju relativt.

En knapp mil efter lunchen börjar klättringen upp till Col de la Colombière. Åter igen drar de ifrån, men luckan stabiliseras nästan direkt. Efter några kilometer går jag ikapp, förbi Hendrik Jan och lägger mig på Peters hjul. Med tio kilometer kvar är vi bara två och vägen planar ut, så jag går fram och drar för att hålla mitt tempo.

Vi kör tillsammans och växlar några ord då och då. Ett lätt duggregn börjar falla. Med drygt tre kilometer kvar är jag plötsligt ensam. Det är brant och det går trögt, men det gör det uppenbarligen för oss alla.

På toppen inväntar vi varandra och regnet tilltar allt mer. Just som vi skall åka så kommer Amélie med bilen. Vi plockar fram våra jackor ur bilen och får varsin buff, vilket räddar nedfärden. Det är aldrig speciellt kallt och efter en stund så upphör regnet.

Sista kilometerna bär det uppför till La Clusaz och vi kommer dit i samlad tropp.

Vi äter middag tillsammans och det visar sig att Peter och jag körde våra respektive första La Marmotte samtidigt 2004, och att Peter körde några enstaka minuter snabbare än jag. Världen är bra liten.

Dagen kvantifierad

- Kategoriserade pass: Col de Joux Plane & Col de la Colombière
- Ackumulerad klättring: 2720 m
- Distans: 116 km
- Tid i sadeln: 5:28
- Rullsnitt: 21.2 km/h

DAG 2: LA CLUSAZ - BOURG-SAINT-MAURICE

Jag somnar långt efter midnatt och sover dåligt, kanske p.g.a. för mycket mat för sent på kvällen. Efter att ha varit uppe på natten, så kryper jag för första gången på en vecka ner under sängens täcke.

Dagens etapp är näst intill identisk för V2- och V3-alternativen, det är bara Col du Pré som skiljer. Men det är en skillnad som heter duga, de sista sju kilometerna är fruktansvärt branta. Peter, H.J. och jag dryftade dessa alternativ föregående kväll och vi verkar resonera näst intill identiskt. V2-alternativet finns där och utvärderas, men egentligen råder det aldrig någon tvekan om att det är V3 som gäller.

Prognoserna har pekat på lätta skurar under hela dagen, men till frukost så ser det hoppfullt ut med uppsprickande molntäcke. I slutänden startar vi på vägar som börjar torka upp och snart är helt torra.

Peter, H.J. och jag drar iväg tillsammans och direkt sätter H.J. ett högt tempo som får benen att protestera, men det är bara att bita i. Klättringen upp mot Col des Aravis är snäll och efter en stund bedarrar tempot, eller så är det bara benen som accepterat läget.

Igår så körde jag ifrån holländarna i några utförslopor, men på något enstaka ställe dundrade H.J. förbi med ett hiskeligt tempo. Det gör han även nu utför Aravis, men han bromsar alltid in snyggt innan skymda kurvor.

Vi träcklar oss igenom Flumet och börjar klättra upp mot Col des Saisies. Vi plockar upp en äldre kanadensare som berättar att han skall köra Le Tour du Mont Blanc till helgen. När jag säger att jag körde 2012, så kommer det en flodvåg av frågor. Han är äldre än oss andra, över 70, och det visade sig att han även körde Haute Route Alps samtidigt med oss i Stockholm CK 2023.

Han säger att han inte kommer hålla samma tempo på söndag, vilket även framgår av hans andhämtning, men hoppas att vara i mål innan det blir mörkt. Det är en ekvation som kommer bli svår att få ihop. Det blir en trevlig pratstund, som även resulterar i att tempot bedarrar lite.

Utför Col des Saisies dundrar H.J. på igen, medan Peter håller sig snyggt bakom mitt bakhjul. Jag får även känslan att Peter har en extra växel att ta till utför, även om han igår berättade att han är här för att klättra, inte köra utför.

Vi är första grupp nere för lunchen i Beaufort och förutom Amélie, så finns där även en journalist och en fotograf från Dauphiné Libéré. Vi har blivit förberedda för journalisterna, så idag har klubbdräkten åkt på. De har lite större fokus på holländarna, men även jag får några frågor och de tar en del bilder. Enligt Amélie så skall reportaget publiceras omkring den 14:e juli. Hon skall försöka skaffa fram pdf:er åt deltagarna.

Klättringen uppför Col du Pré visar sig inte riktigt lika djävulsk som profilen utmålade, men visst är den tuff och samtidigt väldigt vacker. H.J.s körstil blir allt mer tydlig. Han håller ett tempo som egentligen är lite för högt för mig, men det är görligt. Nätt och jämnt. I högerserpentinerna lägger han i en tyngre växel, ställer sig upp på pedalerna och trycker på kortaste vägen genom kurvan. I varje högerkurva blir det en lucka som jag måste tugga ifatt. Jag uppfattar inte att han vill köra andra av hjul, utan att det är så han kör. Emellanåt gör Peter motsvarade i vänsterkurvorna. De har cyklat tillsammans sedan de studerade tillsammans i Utrecht på tidigt 90-tal, så det kan vara något de utvecklat tillsammans.

H.J. är störst av oss tre och ofantligt stark, men med en halvmil kvar så tar tyngdlagen ut sin rätt, så nu är det bara Peter och jag kvar. Det går lite för fort, effektmätaren har pendlat mellan 190 och 230 W hela klättringen, men jag lyckas hänga med hela vägen. Några Watt till och jag hade varit rökt. På toppen gör Peter en intressant reflektion; utan att veta om det så var vi oerhört jämna på La Marmotte 2004 och vi är oerhört jämna 21 år senare. Intressant.

Vi rullar ner mot Barrage de Roselend och nu är det H.J. som tagit över initiativet utför. Vi rundar dammen på vägen som går på dammens topp och det är mäktigt att ha vatten på ena sidan och ett osynligt stup på den andra.

Den sista klättringen uppför Cormet de Roselend är bara formalia, men även nu glider Peter och jag ifrån H.J. mot slutet. Vi stannar på toppen, dricker lite, samt tar på vindväst och drar upp armvärmarna. Peter ställer 10 000-kronorsfrågan: Hur mycket väger jag? Omkring 68 kg just nu. Själv väger han 71 och H.J. har gått ner till 81.

Vi börjar rulla utför och efter en stund kör H.J. om mig. Det gäller verkligen att stå på för att hänga med i de lättåtkäta delarna. Efter en stund kommer vi in i det smala, tekniska partiet och där tar Peter över. Det går alldeles för fort för mig. Några vänsterkurvor skär jag på ett sätt som jag inte borde, men intalar mig att holländarna motar bort eventuella mötande bilar. En bra bit ner kommer vi ikapp en skåpbil och en traktor som skall mötas, det finns en glipa mellan fordonen där vi kan smita emellan. Nu är jag ikapp och därifrån rullar vi ner till Bourg-Saint-Maurice. Jag trodde att jag hade filmat hela nedfärden, men jag måste ha missat någon signal från kameran, så det visade sig vara tvärtom. Synd.

Vi är framme vid hotellet innan Amélie, så vi sätter oss i baren. Vädret är strålande och vi har inte fått en droppe regn på oss, bara lite blöta vägar emellanåt. Fantastiskt mycket bättre än prognosen. Benen har däremot fått sig en omgång som heter duga.

Efter middagen meddelar Amélie att det snöar på Col d'Iseran. Imorgon till frukost får vi reda på om passet är öppet eller ej. Om det är öppet, så kör vi den vägen. Om det inte är öppet, så kör vi till Saint-Michel-de-Maurienne och får transfer därifrån. V2 går över Col de la Madeleine och V3 över Notre-Dame-du-Pré och Col de la Madeleine. Jag har aldrig kört över Iseran, men att göra det med några enstaka plusgrader i snömodd känns inte helt optimalt.

Under middagen har jag suttit bredvid några av de äldre tyskarna och det blir rätt sköna reaktioner på meddelandet. "Jag skall be i natt". "Vilket alternativ skall du be för?". "Medan du ber så tänkte jag sova". När vi lämnar våra respektive långbord, så bestämmer Peter, H.J. och jag att vi skall cykla tillsammans även imorgon.

Innan sängdags är det bara att plocka fram vintergarderoben från längst ner i resväskan. Jag sätter även på nya bromsklossar på frambromsen.

Dagen kvantifierad

- Kategoriserade pass: Col des Aravis, Col des Saïses, Col du Pré & Cormet de Roselend
- Ackumulerad klättring: 2750 m
- Distans: 98 km
- Tid i sadeln: 5:02
- Rullsnitt: 19.4 km/h

DAG 3: BOURG-SAINT-AURICE - VAL CENIS

Amélie skickar meddelande om att vi skall träffas klockan 8 för att diskutera alternativen. I det läget är jag klar med frukosten och hela gruppen samlas i utkanten av frukostmatsalen. Passet över Col de l'Iseran är öppet, men det är snö där. Vi tittar på bilder från webbkameror och det framgår snart att det inte är ett realistiskt alternativ. Vi är flera, inklusive jag själv, som är inne på att säkerheten måste gå i första rummet.

Resultatet blir att Velorizons kör fram ytterligare en minibuss som skall köra några direkt till målet i Val Cenise. Åtta från den tyska kontingenten kör på detta alternativ. Då är vi elva kvar och Amélie's minibuss rymmer åtta eller tio, lite oklart exakt hur många. Alla övriga beslutar att cykla över Col de la Madeleine.

Amélie kan inte ta med alla i en körning, så några måste bussas till hotellet, lastas av och därifrån får hon hämta upp resterande. Möjliga upplösningspunkter är toppen på Madeleine, i La Chambre, eller längs vägen till hotellet. Hon kommer att meddela när hon lämnar hotellet, så får man komma överens om en bra mötespunkt.

Peter har insett att om vi skall sitta i en buss, så vill vi nog inte göra det i blöta kläder och med den insikten gör jag om en av påsarna för smutsvätt till en påse med kläder för transfer i minibussen.

Diskussionerna och detaljerna runt logistiken har dragit ut på tiden, så vi kommer inte iväg förrän omkring kvart i tio. Tillsammans med Peter, H.J., samt även Eddy från Belgien sätter vi av. Amélie har skickat ut en gpx-rutt som skall ta oss över Madeleine och den är riktigt bra. Första biten kör vi på cykelbanor parallellt med den stora vägen till Moutiers. Emellanåt är vi på en mindre parallell väg och i något läge kör vi en riktigt lång cykeltunnel. Jag får för mig att det är en gammal järnvägstunnel som går på skrå längs bergssidan som gjorts om för cyklister, men det är bara en gissning.

Till slut kommer vi till foten av klättringen upp mot Col de la Madeleine och där står Amélie med bilen. Vi har hittills kört på mestadels blöta cykelbanor och vägar, men dessa håller på att torka upp och solen börjar komma fram genom molnen. Jag har större delen av min vintergarderob på mig eller med mig, så jag kastar in vindjackan i bilen. Allt annat får följa med.

Klättringen är brant i början och rätt snart kommer vi in i vårt vanliga mönster där holländarna accelererar ut ur kurvorna och när jag konsulterar effektmätaren så är jag en bra bit över 300 Watt i varje sådan acceleration. Jag sliter mig med, men Eddy får det allt svårare att följa. Så här kan det inte fortsätta. Om jag inte gör något, så kommer ingenting förändras, så jag höjer tempot. Jag lägger mig på ett stadigt tempo på mellan 210 och 220 Watt, väl inom det intervall som holländarna håller, men nu behöver jag inte anpassa tempot efter någon annan, utan kan hålla mitt eget tempo.

Väldigt snart blir det tyst och jag inser att de övriga har släppt. Det var faktiskt oväntat. Men jag tuggar på och det känns bra. Pulsen går faktiskt ner en handfull slag. Efter en dryg halvmil kommer vi till en platå och mina läsglasögon åker ur ryggfickan. Jag stannar, plockar upp dem och inväntar holländarna, som jag ser är på ingång. Vi kör tillsammans och jag börjar fundera på om de har sett min förändring som ett försök till attack och att de i så fall kanske kommer med ett motdrag. Jag tänker vidare att i så fall kan jag se alla deras tempoökningar som attacker och då har de gjort betydligt fler än jag.

Efter platån fortsätter klättringen och återigen kommer fartökningarna i varje kurva. Återigen höjer jag tempot och den här gången får jag med mig Peter. Vi tuggar oss uppför och vädret varierar hela tiden. Emellanåt är det så stekhett att jag är alldeles för varm. Ibland är det så kallt att jag fryser. Genomsnittligt är jag helt rätt klädd.

Med en knapp mil kvar kommer vi till nästa platå. Vi tar det riktigt lugnt och efter en stund kommer H.J. ikapp. När vi passerar stenen som säger att det är nio kilometer kvar, så tänker jag att vi nästan är uppe. Snacka om att referensramarna har fått sig en törn. Efter platån fortsätter Peter och jag tillsammans och när vägen går åt fel håll, så har vi en fruktansvärt iskall vind emot oss. I en vänstersväng med mindre än en kilometer kvar genar Peter och ökar tempot. Jag anar en spurt, ökar tempot och håller avståndet, men kan inte gå ifatt. I slutet ökar han ytterligare och det finns inget jag kan göra. Jag gratulerar honom, han ber om ursäkt och vi kan skratta tillsammans. På toppen väntar Amélie på oss. H.J. kommer strax efteråt och en kort stund senare kommer Eddy.

Jag sätter på buff och vindjacka utanpå vindvästen, och när alla är klara så sätter vi av utför. Just nu är jag väldigt glad för de nya bromsklossarna på frambromsen. H.J. och Peter tar täten om vartannat och det är en fröjd att följa med utför. Det blir allt varmare ju längre ner i dalen vi kommer och det känns riktigt bra.

Gpx-rutten vi fått av Amélie inkluderar en andra klättring, som vi sagt att vi skall hoppa över. Vi stannar till vid vägskalet för att prata igenom vägvalet och då kör vi ikapp ett tyskt par i 40-årsåldern som startat en stund före oss och som har samma frågeställning. Vi kommer överens om att fortsätta ner till La Chambre. I solskenet sätter vi oss på en uteservering, tar en kopp kaffe och diskuterar våra alternativ.

Från Marmotte och Haute Route kan jag vägen till Saint-Michel-de-Maurienne. Den är inte rolig, men den funkade och jag kan tänka mig att rulla i såvligt tempo i den riktningen. Sitta och vänta står inte högst på de flestas önskelista, så vi kommer överens om att köra i riktning mot hotellet och se när Amélie meddelar att hon är redo att plocka upp oss. Alla är inne på att vi skall ta det väldigt försiktigt.

Jag tar täten de första kilometerna och håller benhård fokus på att effektmätaren skall ligga runt 150 Watt. Jag frågar om det går för långsamt, men får bara höra att inte öka, så tempot känns bra. Att cykla långsamt är en underskattad transportform. Vi växeldrar i gruppen som består av holländarna, tyskarna och mig själv, men där Eddy släpper tidigt. Flera av oss säger till så fort vi tycker att tempot går upp för mycket.

Vi har en fantastisk medvind hela vägen från La Chambre, det är bara att tacka och ta emot. I Saint-Michel-de-Maurienne gör vi ett kort stopp, men får ingen kontakt med Amélie. Vi resonerar kring hur mycket man skall ta ut sig inför etappen imorgon, då vi skall över Télégraphe och Galibier. Jag lyckas reducera morgondagens etapp på 10 mil till 30 km, 12 km uppför Télégraphe och 18 km uppför Galibier. Resten är utför. Är det något jag kommer få äta upp imorgon? Vi fortsätter vidare.

I Modane tar vi nästa stopp. Vi får kontakt med Amélie. Hon har fyra platser i bussen. Vi är fem stycken. Det är ungefär 25 kilometer kvar till hotellet. Från La Chambre har det varit 1000 höjdmeter till hotellet och av dem har vi ungefär 300 kvar.

Jag kan tänka mig att fortsätta och det kan även tyskarna. H.J. och Peter kan tänka sig att hitta ett café, titta på Tour de France och vänta på Amélie. Så får det bli.

Vi tuffar på och tyskarna kör lite hårdare än jag önskat, men de sänker tempot när de ser att jag släpper. Med en halvmil och 100 höjdmeter kvar kommer vi till en by där man kan se vägen uthuggen i berget framför oss med några tvära serpentiner. Det ser betydligt mer ut än 100 höjdmeter. För första gången seglar Amélie-alternativet upp i mitt huvud. Men tyskarna är helt övertygade, de skall cykla hela vägen. Inte tusan skall jag kasta in handduken nu. Vi kör vidare och som så ofta, så är det betydligt lättare när man är inne i en klättring än när man ser den från sidan. Vi kör hela vägen tillsammans och kommer fram till hotellet just innan minibussen kommer dit. Allas cyklar är riktigt grisiga, så vi gör vår cykelvård direkt, därefter är det incheckning, dusch, ombyte och ett glas rött i baren.

Dagen kvantifierad

- Kategoriserade pass: Col de la Madeleine
- Ackumulerad klättring: 2860 m
- Distans: 147 km
- Tid i sadeln: 6:38
- Rullsnitt: 22.2 km/h

DAG 4: VAL CENIS - LE MONETIER-LES-BAINS

Vid frukosten stämmer vi av hur vi känner oss. Eddy känner sig bra, medan Peter, H.J. och jag bara skakar på våra huvuden när vi får frågan. Det har varit dåligt med sömn även i natt och den här gången kan jag inte skylla på maten. Jag måste ha somnat för att vakna till en stund senare och därefter var det stört omöjligt att somna om igen. Kroppen gick på högvarv och jag kunde känna viss skrovlighet i halsen, så det fanns nog ett och annat i systemet som behövde repareras. På morgonen känns halsen bra, men benen är som två stockar.

Utanför hotellet skiner solen från en klarblå himmel, men det är kyligt i luften. Vid frukosten pratar jag med H.J. och Peter, och de verkar heller inte sovit något vidare. Efter gårdagens utdragna etapp, så blir det V2-rutten idag, d.v.s. bara Col du Télégraphe och Col du Galibier. Granon får vänta till en annan gång, om någonsin igen.

Idag verkar de flesta komma iväg ungefär samtidigt från hotellet. Det visar sig att vi tar av från huvudvägen ganska snart och får på det sättet några bonusklättringar. Benen känns faktiskt bättre än jag trodde, men vi tar det väldigt försiktigt. Efter en stund börjar H.J.s bakväxel krångla, så vi stannar för att åtgärda den. En stor grupp tyskar stannar, men det finns inget ytterligare de kan göra. Med lite stöd får H.J. till slut ordning på växeln och vi kan fortsätta.

De efterföljande utförsörörningarna är riktigt fina, men några görs tyvärr på bedrövligt dålig asfalt. Jag tar det väldigt lugnt där det är som värst och de båda holländarna väntar in mig efter sådana partier, tack för det. När vi kommer till Modane så har vi rullat förbi dem som kom om oss vid mek-stoppet och vi har tagit några fler höjdmeter än jag trodde igår, men benen känns ändå förvånande bra. Vi fortsätter till Saint-Michel-de-Maurienne, kommer in i stan på en sidoväg och helt plötsligt skall vi börja klättringen upp mot Col du Télégraphe.

Vi kör tillsammans och det är ett något lägre tempo än tidigare, men bara något. Vi glider om varandra hela tiden, då var och en försöker hitta ett bekvämt tempo. Ungefär halvvägs uppför berget är det bara Peter och jag, sedan är jag ensam och tidvis är vi alla tre. I något läge släpper de andra av och jag kan hålla mitt eget tempo utan att behöva bry mig om någon annan. Med ett par kilometer kvar, när jag kör igenom en tvär kurva, så är de utom synhåll. När jag en stund senare når toppen, så är de bara några meter bakom mig. Vi har alla kört efter eget huvud, vi har kört helt olika och vi har kommit upp samtidigt.

Vi rullar ner till Valloire, tuggar oss upp för den branta delen genom stan och stannar för lunch i Verneys, på samma plats som La Marmotte har en av sina matkontroller. Vi är först till lunchstoppet, vi tar det lugnt, äter och dricker och njuter av solen. Efter en stund kommer tysken som vi körde med igår och skall byta däck, då hans blivit helt förstört när han åkte genom ett vägbygge. Allt fler cyklister rullar in till depån och det blir till slut dags att sätta av igen.

Vi har en härlig medvind upp till Plan Lachat. Vi kör om några grupper av cyklister och tar det en smula lugnare än föregående dagar. Vid Plan Lachat får H.J. en insekt under hjälmen och efter en stund behöver han stanna för att släppa ut den, då den inte lämnar själv. Peter och jag tuggar oss vidare tillsammans, som så ofta de senaste dagarna, men det går trögare för oss båda. Kilometerna tickar på och till slut skall vi runda biltunneln. Första halvan av den sista kilometern är grymt jobbig, men vi avverkar den och den sista biten tillsammans.

Det är mycket folk på toppen, både cyklister och motorcyklister. Det är helt molnfritt, men bara en handfull plusgrader och det blåser en styv vind. Vi tar på oss förstärkningsplagg, behöver inte vänta länge på att H.J. är uppe och när alla är klara så sätter vi av utför.

Jag hade tänkt att ta det försiktigt ner till Col du Lautaret, men när holländarna inte vrålkör, så väljer jag att efter bästa förmåga följa med i deras tempo. Ju längre ner vi kommer desto varmare blir det. Nedanför Lautaret är det ett vägbygge och vi får vänta vid ett rödljus. Därefter är det bara att stå på. H.J. och jag växlar om att ligga först och rätt snart kommer vi till Le Monetier-les-Bains. Amélie är på Galibier med bussen, så vi letar upp en bar som är öppen och där vi kan ta dagens After Bike. Efter en stund kommer Eddy och snart därefter hans fru, som kör bil längs vår rutt. Efter att vi kommer till Nice så skall de fortsätta sin semester med två veckor i Provence.

Under middagen pratar vi om morgondagens etapp och då specifikt om man skall anta utmaningen om Cime de la Bonette. Peter sätter huvudet på spiken; mitt ego vill det, men jag vet inte om det är så klokt. Flera av tyskarna är helt inställda på att köra. H.J., Peter och jag bestämmer oss för att fatta beslutet imorgon, när vi kommer till vägskalet. Om vi är där i rimlig tid, om det är rimligt varmt och helst om det blåser medvind upp i dalen, så skulle vi kunna ge oss på det. H.J. ställer den högst relevanta frågan om vi skall köra Bonette imorgon, varför körde vi inte då Granon idag? Mitt spontana svar är att jag inte tycker om Granon sedan bergstempot 2023, men hör själv hur ihåligt det låter. Den inte helt ovanliga frågan om varför vi gör det här överhuvudtaget dyker upp, men lämnas därhän.

Dagen kvantifierad

- Kategoriserade pass: Col du Telegraphe & Col du Galibier
- Ackumulerad klättring: 2620 m
- Distans: 103 km
- Tid i sadeln: 5:05
- Rullsnitt: 20.2 km/h

DAG 5: LE MONETIER-LES-BAINS - LE SAUZE

Vi bor på olika hotell, så vi bestämmer att ses vid kyrkan klockan 9. Alla tre är där i god tid och alla tre har sovit bra. Skönt. De flesta andra har redan kommit iväg, så vi sätter av. Vi rullar ner mot Briançon, passerar avfarten mot Col du Granon, rundar staden och kommer nästan direkt in i klättringen upp mot Col d'Izoard.

Det här är en av mina absoluta favoritklättringar och så snart vi har kommit in i rytmen så har jag formulerat svaret till varför jag gör det här. Den korta versionen är för att jag älskar bergen och för att jag kan. Den längre versionen består av två komponenter.

Den ena delen handlar om att jag fortfarande vill utmana mig i bergen, utan att för den skull behöva tävla med en yngre och mer vältränad version av mig själv. Genom att köra lopp och resor av den typen som Haute Route och Velorizons ordnar, så kan under ytterst välordnade förhållanden köra uppför och utför nya och gamla berg i en kombination som gör det omöjligt att jämföra gamla tider. Fokus hamnar på här och nu, inte på borde och skulle vilja.

Den andra delen handlar om förmågan. 2014 körde Uffe Johansson och jag Haute Route Alps tillsammans för första gången. När vi skulle göra det igen fyra år senare, så hade Uffe begynnande artros i ena knät. Som bieffekt ledde detta även till ryggproblem. Under sju dagar plågade han sig genom Alperna och så här i efterhand har jag svårt att förstå hur han lyckades. Jag har ytterligare några gamla cykelkompisar som fått lägga cykelskorna på hyllan för att deras kroppar sagt ifrån. Därför, så länge min kropp tillåter mig att göra sådana här resor, så kommer jag att fortsätta. Jag tror att resonemanget landar väl hos Peter och H.J.

Det är återigen en molnfri dag och nu är det varmare. Det går allt trögare och vi håller ihop hela tiden. När det bär uppför så försöker jag pricka 175 W på effektmätaren. När vi närmar oss toppen så kör vi om flera av tyskarna på vår resa. Med en kilometer kvar släpper H.J. och några hundra meter före toppen sätter Peter in sin sedvanliga ökning. På toppen träffar vi övriga tyskar, men vi vill inte stanna alltför länge, utan sätter av utför.

En bit efter Casse Deserte kommer vi ikapp en husbil. Peter ligger en bit före och gör en perfekt omkörning i en vänsterkurva, som tagen från en instruktionsfilm. H.J. och jag ligger bakom, kommer inte om, men tar vår chans senare och bränner om i ett rakare parti.

Vi kommer in till Guillestre via en väg högt över floden, som flyter någonstans långt nere på vår högra sida. Mycket vackert. Strax utanför stan står Amélie med bussen och lite överraskande är vi först på plats. Vi tar för oss och efter en stund kommer Eddy tillsammans med britterna, som rundat Izoard och tagit en plattare rutt. Ytterligare en stund senare kommer tyskarna från samma håll som vi.

Klättringen mot Col de Vars börjar direkt efter lunchstoppet och vi börjar försiktigt, inte minst för att det är brant. Enda gången jag gjort klättringen tidigare är på Haute Route Alps 2018 och jag har inget som helst minne av den. Den avbryts av en platå och strax innan den så blir vi upphunna av tysken som var med oss till Val Cenis härom dagen. Han blåser förbi oss och det ser ut som att han är på en återhämningsrunda eller på väg till affären för att köpa en kvällstidning. Imponerande.

När vi är på platån och jag i något läge skall växla till stora drevet så kuggar kedjan över och fastnar mellan vevarmen och kedjedrevet. Det är säkert tredje eller fjärde gången på resan och tidigare har jag lyckats lösa problemet medan cykeln fortfarande rullade, men inte nu. Kedjan sitter benhårt. H.J. stannar till och efter något som känns som en halv evighet får jag loss kedjan och vi kan fortsätta. Peter har insett att vi har fått stanna och väntar in oss högre upp i klättringen.

Vi kör i samlad tropp tills toppen närmar sig, Peter gör sin sedvanliga ökning, jag gör mitt sedvanliga försök att gå med utan att lyckas och på så sätt kommer vi alla tre upp till toppen.

Vi sätter oss i solen och pustar ut. Vi har nu två val, antingen cykla direkt till hotellet eller att ta en omväg runt Cime de la Bonette. Peter har varit på Cime de la Bonette, medan jag har varit på Col de la Bonette, men inte ända uppe på Cime. Enda anledningen att göra denna extraklättring idag är att ta sig upp till Cime de la Bonette.

Klockan är 14:20 och vi räknar på saken. Om vi klättrar med en snitthastighet på 10 km/h, så kommer omvägen på knappt fem mil i bästa fall ta lite drygt tre timmar och då kanske vi kan vara på hotellet omkring 18:30. Vi vänder och vrider på resonemanget, tills vi beslutar oss för att detta är semester. Ingen Bonette idag. Vi inser att det vore gott med något att dricka. Vi går över vägen, sätter oss på serveringen och beställer kaffe och cola.

Som en följd av vårt beslut fortsätter vi resonera kring hur man skall bete sig för att inte hela tiden spänna bågen allt högre. De båda holländarna är ett halvt decennium yngre än jag och jag tror att jag kommit lite längre på väg med min lösning på denna frågeställning. Bortsett från La Marmotte i fjol, så har Haute Route och nu Velorizons varit mina svar. Att fortsätta utmaningarna i bergen, men inte köra lopp där jag skall försöka överträffa gamla tider. Det var länge sedan jag slutade tävla mot andra. Nu gäller det att sluta tävla mot en yngre upplaga av sig själv.

Till slut är vi nöjda och rullar utför berget. Det är en riktigt skön utförlöpa, men när den planar ut så möts vi av en fruktansvärd motvind. Vi tar det lugn, kör förbi avfarten mot Cime de la Bonette i Jausiers, fortsätter till Barcelonnette och klättrar därifrån de tre sista kilometerna upp till hotellet.

Under middagen tittar vi på några av de filmer jag spelat in från cykeln och kommer återigen in på Cime de la Bonette. Skulle man kunna ta den på morgonen, åka tillbaka och därefter ta den kortare ruten? Skulle man kunna ta den på morgonen och därefter ta en annan rutt till morgondagens hotell? Det skulle man faktiskt kunna göra. Det är roliga och kreativa diskussioner, men till slut landar vi i att vi skall cykla Route des Grandes Alpes, så vi kommer hålla oss till Velorizons färdplan.

Dagen kvantifierad

- Kategoriserade pass: Col d'Izoard & Col de Vars
- Ackumulerad klättring: 2550 m
- Distans: 117 km
- Tid i sadeln: 5:27
- Rullsnitt: 21.4 km/h

DAG 6: LE SAUZE - BEUIL

Idag är vi inne på ett för mig okänt territorium. De två första klättringarna har jag aldrig hört talas om och jag har inte kört någon av dem.

Vi är som brukligt bland de sista som ger sig av och vi tar oss först tillbaka utför till Barcelonnette för att därifrån fortsätta mot klättringen upp till Col d'Allos. Det är en vacker klättring som efter en stund avbryts av en platå. Vi kommer ifatt några av tyskarna och för första gången kan vi egentligen se hur snabbt de kör. Kvällstidningskillen från Val Cenis spelar i en egen liga, det är grymt imponerande att se honom. Han kör någon form av egna intervaller mellan stopp där han fotograferar och/eller filmar de övriga i sin grupp. Sedan finns det ytterligare en som är lite snabbare och som vi mycket långsamt tuggar oss ikapp.

Han ökar tempot, jag drar ifatt och ligger på hjul en stund, mest för att se vilken effekt jag måste hålla. Det liknar siffrorna från första dagen när jag försökte följa Peter och H.J. Det är görligt en stund, men inte i längden, så jag släpper av och fortsätter med holländarna, samt några andra tyskar.

Efter en stund kommer vi ikapp en cyklist på en gammal Look-cykel med en extrem liten kassett där bak. Han pratar engelska, så vi kommer in på trippla kedjedrev, stålramar och en mängd andra cykelspecifika detaljer. Han är från Gap och har jobbat i turistbranschen, skall köra den här klättringen och sedan äta lunch med en vän. Vi följs åt till toppen och en kort stund senare kommer Peter och H.J.

Det har varit en fin klättringen och även utförskörningen är riktigt skön. Vi kör om en grupp mopedister, samt någon enstaka bil och till slut är vi nere i Colmars där klättringen upp till Col des Champs börjar. Första biten är nästan som en liten brant lummig bakgata och jag förväntar mig att vi när som helst kan komma fram till en liten kyrka eller kapell som ligger lite avsides i skogen. Vägen blir med tiden lite bredare, men inte mycket, och vi fortsätter en riktig vacker klättring genom skogen.

Bara någon kilometer innan toppen slutar skogen och en helt ny typ av landskap öppnar upp sig framför oss. Återigen känns det som vi är i de höga Alpena. På den andra sidan passet tar det betydligt längre tid innan vi kommer ner i skogen. Vägen är roligt att köra utan att vara superteknisk och det slår mig att på dagens två klättringar och utförlöpor så har vi knappt mött några motorfordon överhuvudtaget.

Vi stannar för lunch i Saint Martin och där sitter redan fransmännen. Vi tar det lugnt, fyller på med mat och dryck och sedan rullar vi iväg.

Upp mot Valberg börjar dagens och veckans ansträngningar komma ikapp. Jag umgås med tankar på att släppa de andra två, men väljer att lägga mig bakom H.J. och hålla hans tempo. Ingen verkar vara jättepigg, så vi landar i ett behagligt tempo som alla kan hålla. Strax innan toppen kör vi om de båda brittena och när vi kommer upp så drar de båda holländarna igång en jättespurt och jag är nöjd med att bara rulla in efter dem.

Vi parkerar cyklarna på det gigantiska torget och beställer sedvanligt kaffe och cola. Efter en stund kommer brittena och några tyskar, och tillsammans kopplar vi av i solskenet. Från att under dagen ha varit nästan avskärmade från civilisationen, så är vi mitt inne i ett folkhav.

När vi till slut är klara, så hoppar vi på våra cyklar och rullar mot hotellet som ligger en dryg halvmil nedför berget. Utförskörningen är suverän, men när vi inte kommer fram till stan där hotellet ligger, så ser H.J. till att vi stannar och dubbelkollar bäringen. Både H.J.s och min gpx-rutt har pekat på den här vägen, medan Peters ville ta en annan rutt. Vi får inget bra besked från Garmin, så vi vänder oss till Google Maps. Vi har tagit helt fel väg, så det är bara att tugga sig tillbaka 10 km och drygt 600 höjdmeter till Valberg och välja en annan nerfärd.

Skall vi ringa efter Amélie om skjuts? Nej, definitivt inte. H.J. meddelar Amélie att vi kört fel och kommer bli sena, och därefter börjar vi trampa. Vi vädrar vår frustration om hur det kunde bli så här. Själv kan jag bli urförbannad på mig själv om jag missat att kolla någon information eller gjort något uppenbart misstag, men i det här fallet anser jag att Garmin-datorn visade vägen åt det här hållet. H.J. är av samma åsikt. Det positiva är ändå att klättringen inte är speciellt brant och att vädret är i det närmaste perfekt.

Vi tuggar oss upp enligt samma modell som när vi körde upp mot Valberg förra gången. Det är mest H.J. och jag som delar på dragjobbet och en timmes klättring senare är vi tillbaks till startpunkten. Långsamt rullar vi genom stan tills vi hittar rutten och även efter det så tar vi det väldigt försiktigt tills vi ser vägs skyltar mot Beuil.

På hotellet har de flesta redan anlänt och vi behöver i alla fall inte vänta på våra väskor. På uteserveringen sitter brittena och många av tyskarna, så vi beställer i baren, sätter oss med dem och drar vår berättelse. Det här är inte värre än "kul typ 2", d.v.s. inte roligt när det händer, men roligt efteråt. Lite vin och väldigt mycket vatten behövs just nu för att återställa vätskebalansen.

Dagen kvantifierad

- Kategoriserade pass: Col d'Allos, Col des Champs & Col de Valberg
- Ackumulerad klättring: 3530 m
- Distans: 130 km
- Tid i sadeln: 6:39
- Rullsnitt: 19.6 km/h

DAG 7: BEUIL - NICE

Lite överraskande så är den sista etappen även den längsta, såväl för V2- som för V3-rutten.

Dagen börjar direkt med en klättring på en dryg halvmil upp till Col de la Couillolle. Inget märkvärdigt på något sätt, men det är ändå några höjdmeter som skall avverkas. H.J. är den som är mest lättstartad av oss tre och tar täten. Solen har ännu inte kommit speciellt högt upp på himlen och det känns knappt att vi kommit igång förrän vi når toppen.

Utförskörningen är till en början lite kylig, inte minst p.g.a. den tidiga timmen, men vi är inte speciellt högt upp längre. Vid ett tillfälle tar vi fel väg, men rättar till misstaget direkt. Bitvis går vägen riktigt vackert längs en bergssida högt ovan floden nere på vår högra sida. Längre ner har man lagt fint grus på vägen och vi drar ner på farten avsevärt. Lyckligtvis är det inget grus i kurvorna. Väl nere i dalen följer vi floden Tinée och vägen går lätt utför tills dagens längsta klättring upp till Col de Saint Martin börjar.

Vi kommer snabbt in i vårt numera vanliga upplägg, där vi först landar ett jämnt tempo som passar alla. I de delar som saknar serpentiner så kör vi alla tillsammans. När vägen blir mer kurvig så släpper Peter och H.J. lite på raksträckorna och kommer ikapp mig i kurvorna. Klättringen är rätt så snäll och vi tuggar oss upp tillsammans.

Vi möter Eddy på toppen och vi kör utför på fyra man. Efter en stund får vi nya problem med navigeringen, då vägen som vi skall köra enligt kartan inte finns i verkligheten. Efter gårdagen är vi extremt observanta och efter några helomvändningar så väljer vi den väg som senare ansluter till den som kartan anvisade. En stund senare är vi nere vid dagens lunchstopp.

Vi tar det lugnt, äter, pratar lite och ytterligare några cyklister rullar in. Det här är sista stoppet innan resans sista klättring och vi befinner oss på en traditionell rastplats. De flesta sitter vid de bord som Amélie dukat upp, men Peter och jag hamnar vid ett av rastplatsens bord. Hade jag räknat med att träffa några att cykla med när jag bokade resan? När jag bokade resan så var det redan 16 cyklister som hade bokat, men jag visste inte att det rörde sig om två stora grupper. När vi bara var fem som den första dagen valde den långa rutten, så blev jag väldigt förvånad. När britterna sedan släppte väldigt snart och jag därefter själv inte kunde hänga med, så trodde jag nog att det skulle bli rätt så mycket cykling på egen hand. Det skulle i sig inte utgöra några problem, det viktiga skulle vara att hitta ett umgänge under middagarna. För visst går det att vara ensam även om man är i en grupp. Men nu blev det inte så. Från att ha kunnat bli en helt ok resa, så utvecklades den till något riktigt, riktigt bra.

Till slut kan vi inte vänta längre, vi hoppar upp på cyklarna, rullar några kilometer längre ner i dalen och påbörjar så klättringen upp mot Col de Turini.

De nedre delarna slingrar sig längs raa bergssidor för att senare övergå i en skogsbeklädd klättring. Det är tre vägar som möts på toppen och den här är den enda som jag tidigare inte har tagit. På toppen dricker vi varsin cola och kopplar av. Nu är vi klara. Men samtidigt så har vi nästan sju mil kvar och enligt Garmin så har vi avverkat någonting i stil med sex klättringar av totalt 15.

Vi kör den härliga utförskörningen som jag beskrivit som slalombacken och fortsätter vidare utför, men sedan kommer det mycket riktigt fler klättringar. Vi kör mestadels på småvägar och något som kan liknas vid asfalterade kostigar, och vi har hela tiden otrolig koll på rutten. Två av de sista stigningarna är fem respektive fyra kilometer långa och vi märker att klockan börjat ticka iväg. Till slut är det inga klättringar kvar och vi kan rulla ner till Nice. Vi är på långa vägar de första som kommer till hotellet och klockan är redan efter 17. Undrar när de långsammare cyklisterna kommer fram? Avslutningsmiddagen är bokad till 19:30, men det lär inte hålla.

Dusch, ombyte och därefter en promenad ner till vattnet. Vi springer på Amélie i receptionen och hon hänger på. Nere på Promenade des Anglais går vi på Beau Rivage för att ta något kallt att dricka. Vi pratar om resan i stort och om dagens etapp. Jag vill minnas en intervju med Per Gessle där han berättade att det är väldigt svårt att genomföra en helt perfekt konsert från början till slut. Enligt honom så skall man fokusera på att få till en riktigt bra början och ett riktigt bra avslut, för det är det som folk kommer ihåg mest. Jag försöker tillämpa samma resonemang runt mina projekt och Peter bekräftar detta avseende de utbildningar som han brukar hålla. Den här resan har varit otroligt bra, men den sista etappen har varit onödigt lång och onödigt tuff.

Tyvärr så fortsätter det på den vägen under middagen. I en i övrigt folktom restaurang så har kyparen starka synpunkter om var vi skall sitta och var vi inte skall sitta. Middagen visar sig vara en tvårätters historia, där någon beskriver förrätten som barnmat och efterrätten som en tråkig chokladkaka. Tyskarna reser sig sonika upp och går vidare till en pizzeria. Efter lite diskussion med kyparen så får några av oss ytterligare varsin portion barnmat. Synd, för det har dittills varit en fantastisk resa, som nu får ett väldigt snöpligt avslut.

Dagen kvantifierad

- Kategoriserade pass: Col de la Couillol, Col de Saint Martin & Col de Turini
- Ackumulerad klättring: 3020 m
- Distans: 146 km
- Tid i sadeln: 7:03
- Rullsnitt: 20.6 km/h

EPILOG

Under resans gång ville några närmast sörjande klubbkamrater få lite mer objektiv information om mina förehavanden än de ytterst subjektiva sammanfattningar som utgjorde underlaget för detta material.

De vände sig till Strava och fick svar på tre olika sätt. Jag existerar inte på Strava, något som de redan visste, och därför cyklar jag inte. Den ene av mina medresenärer har en stängd Strava-profil, medan den andre har en helt öppen Strava-profil.

Från Stockholm fick jag frågan om vi tre skulle kunna komma överens om ett gemensamt förhållningssätt till Strava?

Vid en middag tog jag upp frågan och vi lyckades faktiskt komma fram till en gemensam ståndpunkt som vi alla var överens om. Inte någon sanning, bara vårt gemensamma synsätt:

- Your Strava information is for you, possibly for you and your friends and not for everyone.
- If you wish, use your information to keep track of your own achievements.
- If you wish, share your special rides with your friends.
- Remember, information on social media can never replace your experience.

Det är med väldigt blandade känslor en sådan här resa går mot sitt slut. Å ena sidan är det en fantastisk känsla att ha klarat av en utmaning av den här digniteten och på vägen fått förmånen att lära känna några likasinnade cyklister från helt andra länder. Att få utbyta tankar, att få reflektera tillsammans, få utbyta historier och skapa nya sådana. Å andra sidan är det dags att ta farväl av varandra. Sammantaget har det varit en fantastisk resa som får sitt avslut inför Frankrikes nationaldag på den Franska rivieran.

Artikeln i Dauphiné Libéré

[Artikel i Dauphiné Libéré](#)

[Artikel i Dauphiné Libéré som PDF](#)

Veckan kvantifierad för den nederländsk-svenska trion

- Kolfiberram – Stållram: 2-1
- Elektrisk växelgrupp – Mekanisk växelgrupp: 1-2
- Fälgbroms – Skivbroms: 3-0
- Ludna ben – Rakade ben: 2-1
- Antal selfies tagna: 0